

Meddelelse om de Forhold, der omtvistes, da enhver saadan Meddelelse vil tunge paa Sagsførelsen; naar Sagen kommer for Retten. Er Forligsmægleren en Røgmand, vil Sagsføreren Fremstilling af Sagen ofte paavirke og forvirre hans egen naturlige Opfattelse af denne og gjøre ham usikker i at fremsætte Forslag til Lovisens Bilæggelse. Møder den ene Part personlig eller ved en Røgmand som Fuldmægtig, og den anden Part ved Sagsfører, vil der i mange Tilfælde alene af den Grund være Utilbuelighed for Sagsføreren Modpart til at udtale sig frit og aabent, ligesom det ellers hør lades ud af Betragtning, at Sagsførersaleret for Mødet i Forligskommissionen, om det i og for sig ikke er stort, dog i mange Smaasager vil forsøge Banskkeligheden ved at opnaa en mindelig Afgjørelse ved Forlig, der ofte netop strander paa Uenigheden om, hvem dette Salær skal falde til Last. Vi skulle isvrigt ikke her i det Enkelte imødegaa de af Flertallet fremsatte Bemærkninger til Forsvar for § 6, hvilke vi i flere Henseender maa modsiges, og med Hensyn til vore Endringsforslag til §§ 5 og 6 indskrænke vi os til at tilføie, at det følger af, hvad vi alt have ansøit, og af den Indflydelse paa Forligs Tilveiebringelse, som vi ønske at hævede for Forligsmæglerne, at vi maa anse det urigtigt at berøve disse den Ret, der hidtil har været dem givet til uden Parternes Samtykke at udsætte Mæglingens Slutning en kort Tid. Den mindelige Bilæggelse af en Tvist kan i mange Tilfælde bero paa, at en saadan Opsættelse finder Sted, og at Proceslysten derved afskjøles, eller at den ene Part faar Leilighed til for Forligsmæglerne og Modparten at bplyse, hvad der kan støtte eller svække det, som under Forligsmæglingen fra hans egen eller Modpartens Side er gjort gjældende. (Endringsforslag Nr. 5.).

Det Flertallet tror ved den i Betænkningens Begyndelse givne Udvikling tilstrækkelig at have imødegaaet Mindretallets foranstaaende Bemærkninger, forsaavidt disse ere rettede imod Bibeholdelsen af Lovforslagets § 6, skal man med Hensyn til det under Nr. 8 stillede Endringsforslag tilføie, at det forekommer Flertallet rettest, at Afgangen for Sagsførere til at møde ved Forligsmæglingen indskrænkes til de Sager, der behandles efter Formerne for den civile Proces, saa at private Politisager, som af Dommeren behandles instruktørist, fremdeles undtages. Dels er der nemlig den Forskjel, at i civile Retssager skal Forligsmæglingen være endt, førend Proceduren begynder, hvorimod Dommeren i Politisager kan mægle Forlig paa et hvilket som helst Stadium af Sagen og saa ofte, som han tror det hensigtsmæssigt, dels gjør den retskyndige Dommers Vedelse af Forligsforhandlingerne en Sagsførers Hjælp mindre nødvendig for Parten, og endelig gjør Bestaffenheden af Gjenstanden for private Politisager, der omtrent altid angaa enten Snju-

rier eller Lyendeforhold, det ofte til en Nødvendighed, at Parterne komme til at erklære sig personligt, hvorfor Dommeren ogsaa har Myndighed til at lade Sagen staa hen efter et saadant personligt Møde, en Myndighed, der muligen vil vanskeliggjøres, naar Parten strax ved Sagens første Behandling kan lade møde ved Sagsfører.

Til § 7.

Denne Paragraf er et nødvendigt Supplement til § 4, og Udvalget finder det rigtigt, naar Paragrafen bestemmer, at Afvisning for Fremtiden kun skal finde Sted, naar Sagsøgeren er gaaet frem paa en saadan Maade, at Forligsprøve maa siges ikke at have fundet Sted, samt at isvrigt Mangler ved Forligsprøven skulle kunne afhjælpes derved, at Retten dekretterer Foretagelsen af en ny Forligsmægling, og man skal kun med Hensyn til Paragrafens første Punktum bemærke, at der i 2den Linie mellem „undladt“ og „at“ er udfaldet Ordene „paa foreskrevne Maade“, hvilken Tilføining Nødvendigheden fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, Pag. 10 (Endringsforslag Nr. 9).

hvad derimod Paragrafens andet Punktum angaar, hvori foreskrives, hvorledes der vil være at forholde, naar Retten finder, at en ny Forligsmægling bør foretages, forekommer det Udvalget, at det ikke med tilstrækkelig Bestemthed er antydnet, hvorledes der i saa Henseende vil være at forholde. Det maa nemlig erindres, at isjølge den gjældende Procesmaade bliver Retten ikke nærmere bekendt med Sagens Gjenstand og faar ikke Dokumenterne ihende, førend Sagen optages til Dom, og Retten faar altsaa først paa dette Tidspunkt, efterat Proceduren er sluttet, Leilighed til at sentere bver det Spørgsmaal, om der foreligger saadanne Mangler ved Forligsmæglingen, at ny Forligsprøve bør foretages. Som Følge heraf have Parterne, og da navnlig Sagsøgeren, ingen Afgang til en Forhandling med Dommeren om det Berettigede i dennes Formening om, at den alt foretagne Forligsmægling ikke tilstrækkelig fyldestgjør Forligsløvgivningens Forrifter, men ikke desto mindre synes Reglen her opstillet saaledes, at Rettens Bestemmelse om, at ny Forligsprøve skal foretages, ubetinget skal estekommes af Sagsøgeren, og hertil kommer, at det ikke ses, under hvilken Form denne Dommerens Bestemmelse skal gives, eller paa hvilken Maade den skal komme til Sagsøgerens Kundskab. Det er jo ikke utænkligt, at Sagsøgeren kan ønske at hævede sin Mening om Tilstrækkeligheden af den passerede Forligsmægling, og at han i Bewidstheden om Lovmedholdeligheden af sin Anskuelse vil tage en Afvisningsdom i den Forvisning, at han vil faae Medhold ved den overordnede Domstol, og det forekommer derfor Udvalget, at man ikke i nærværende Tilfælde bør fravige den Grundfætning, at enhver Afgjørelse af Dommeren under en Retssag